

ωτιν, καὶ δυσλογῶ ἑμαυτὸν ἔνοχον μὲ τὸ μαρ-
τοῦτο· καὶ ταυτοχρόνως ἠπάσθη τὴν παρειὰν
σητῆς του. Ἡ Ἀγνή ἀπεμακρύνθη ζωηρῶς με-
τέρα ἐκεῖνον τῆς σκυθρωπότητος· καὶ δυσαρρεσκείας,
τόσον φυσικὸν εἰς τὴν φιλαρέσκειαν τῶν γυναι-
κόστον εἰς τοὺς ἀγρίους Ἀβρεῦς καθῶς καὶ εἰς
μᾶλλον πολιτισμένους κύκλους. — Πόσον διαφέρει
αὐτῆς γυναικὸς, ἐφώναξεν, ἀπὸ τὸ ἀχαλίνωτον
τοῦ ἀνδρός! Ἀρπάσατα δ' ἀμέσως τὴν χαμαὶ
κομμένην κιθάραν, ἤρχιστε νὰ ψάλλῃ τὰς ἐξῆς:

Ὅταν ἡ γλυκεῖα οὖρα τῆς ἐσπέρης διαχέει τὴν
ἀλκίτικὴν τῆς ἐνέργειαν, ἡρεμοῦσι τότε τὰ σφοδρὰ
καὶ ἡ καρδία δίδεται ὅλη εἰς τὴν εὐτυχίαν
καὶ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐντυπώσεις· εἰς τὰς ἡδονικὰς
ταύτας στιγμὰς ἐξατκεῖ ὅλη, αὐτοῦ τὴν ἰσχύον δὲ
τῆς γυναικὸς.

Τοῦ δ' ἀνδρός δ' ἔρωσι στιγμαῖα μόνον δια-
κρίσις εἶναι, διότι τὸ κάλλος ἢ ἡ φιλαρέ-
σκεια δεσπόζουσι τῆς ψυχῆς του. Εἰς τὴν γυναῖκα
ἐκείνην ἀγνωστος εἶναι ἡ ἀσταθεῖα· δ' ἔρωσι τῆς,
ὡς ὁ οὐρανὸς ὡραίαις ἡμέρας τοῦ μαΐου,
ἐκείνη ὅσον καὶ ὁ ἥλιος. Προορισμὸς τῆς γυναικὸς
εἶναι δ' ἔρωσι. » (")

Ἰδιεὲς τὸ φύλον μας, ἐκραύγατεν δ' Ἐρρίκος
ἢ Ἀγνή ἐτελείωσε τὸ ἄσμα τῆς Ἰσως
οὕτως εἰς τὴν ἀσταθὴ νιάνιδα ἣτις τὸν ἔρω-
σιν μεταχειρίζεται πρὸς δυστυχίαν μας. Ἀχ!
ἐκτεροῦντες ν' ἀναγνώσῃς εἰς τὴν καρδίαν μου, δὲν
ἔχω τόσον ἀστόχαστα ὡς πρὸς τὸ ἐφήμερον τῶν
καρμάτων μας. Λαλῶν δὲ τοιουτοτρόπως, εἶχε λάβει
τῆς φίλης του χωρὶς ἀντίστασιν. Ἡ ὡραία
εἶχε ἔχεν ἀρεθῆ, ἐλκυομένη, ἀρκετὰ πλησίον τοῦ
αὐτοῦ τῆς, διὰ τὸ ἀκοῦσθαι τὸ φύσημα τῆς ἀναπνοῆς
καὶ νὰ αἰσθανθῇ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας του,
ἐκείνη ὑπὲρ τῆς τῆς, ἐξαίφνης ἐλθὼν, τοὺς ἐκάλεσεν
ἐκείνους· χωρὶς δ' αὐτὸς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐνόησε πόσον
ἀκατάλληλος ἡ παρουσία του, ἀνῆγγεilen εἰς τὸν
ὅτι δ' Ἰούλιος, ὠπλισμένος ὢν, τὸν ἐπερίμενε.

Ἡ Ἀγνή ἐκραύγατε, καὶ ῥιφθεῖσα ἐνώπιον τοῦ
αὐτοῦ τῆς, ἐζήτησε μετὰ ζωηρότητος τὴν ἐξήγησιν
τῶν λόγων τούτων — Μὴ συγχίζεσαι, φιλάτῃ μου. Ὁ
θέλει σοῦ εἰπεῖ ὅτι τὸ πρῶτ' ἀνεκαλύψαμεν εἰς
τοῦ φρουρίου πολλοὺς φασανούς καὶ ἐν γένει
πολλὰ. Ὁ ἐξάδελφός μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθημεν
ἐκ τῆς κτηπῆσώμεν· ἐπειδὴ δ' αὐτὸς καυχᾶται ὅτι
εἶχε μίαν μέθοδον τοῦ κυνηγεῖν ἰδιαίτεραν εἰς τὴν
αὐτοῦ, ἐπεθύμουν νὰ μὴ μᾶς ἀφῇσῃ μετὰ τὴν
ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα ἐπιτήδειοι καὶ ἐπιδέξιοι ὡς

Ὁχι, ὄχι, μὲ ἀπατᾷς, διέκοψεν ἡ Ἀγνή.
Ὁ μῶνός εἰς τὸν Θεόν, ἀέλαβεν δ' Ἐρρίκος, ὅτι

Ἡ εἰς τὸ πεζὸν μεταγραφασίς τῶν ὡραίων τού-
των τῶν πρωτοτύπων προέρχεται ἐκ ποιητι-
κῆς.

ἀληθῶς ἐλάλησα, ἀλλ' ἂν δρωσθῇποτε ἀνησυχῆς, θέλω
ἐκουσίως θυσιάσει τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὅποιαν προη-
τοιμάσαμεν, μολονότι φρονῶ ὅτι θὰ δυσαρρεστηθῇ ἴσως
ὁ ἐξάδελφός μου ἀποδίδων τὴν παραιτήσιν μου εἰς τὴν
ὀλίγην πρὸς αὐτὸν φιλίαν μου. Ὅπως πότ' ἂν ἦ,
προτιμῶ νὰ φανῶ κατὰ τι ἐλλειπῆς εἰς τὸν φίλον μου
παρὰ νὰ προσενήτω εἰς σέ τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν.

— Εἶναι περιττόν, Ἐρρίκει μου, ἰδοὺ ἐγὼ ἡσύχασα·
ἀπλούς παιδαριώδης φόβος, συγχωρημένος εἰς μίαν
νέαν, μ' ἔκμαε νὰ σ' ἀποτρέψω ἀπὸ τὸ σχεδιδόν σου.
Ὑπάγε, φίλτατέ μου, ἀλλὰ πρόσεχε καλὰ μήπως φι-
λοεικία τις ἢ λόγος διεγίγῃ νέαν συγκρούσιν. Ὁ
πατήρ σου εἶναι πάντοτε ὠργισμένος, οἱ δὲ ἄνθρωποι
ἤθελον σὲ κρίνει μετὰ αὐστηρότητα. Εἴθε ἀμφοτέροι
ὠπλισμένοι, ὥστε μία μόνῃ στιγμῇ δύναται νὰ φέρῃ
τρομερὰς συνεπειάς. Ἀγνοῶ διατί, ἀλλ' αἰσθάνομαι
ὀλονέν παραδόξους προαισθήσεις· καὶ, ταῦτα λέγουσα,
ἡ Ἀγνή προσήλωσεν ἐν βλέμμα πλῆρες τρυφερᾶς με-
ρίμνης ἐπὶ τοῦ μνηστήρος τῆς. Βλέποντα δ' ἐκ τοῦ
πρῶτόπου του ὅτι ἤρχισεν αὐτὸς νὰ σκέπτεται, ἐσπεύσε
νὰ προσέστη· ἀρκεῖ πλέον, ἔσφαλα· ἡ πολλὴ πρὸς σέ
τρυφερότης μου φοβίζει μετὰ ταύτας φολῶν τὴν ψυ-
χὴν μου. Ὑπάγε καὶ ἐνθυμῶ ὅτι αἱ εὐχαὶ μου σέ
καλοῦν ἐνταῦθα. Χάριν δὲ τοῦ ἔρωτος ἐκείνης ἤτις
θυσιάζει διὰ σέ τὴν ζωὴν τῆς ἔτο ἔμψρων καὶ ἀτά-
ραχος. Ὁ Ζαμπιέρης ἦεν ἐγγὺς νὰ παραιτηθῇ τοῦ κυ-
νηγίου καὶ ἡτοιμαζέτο νὰ ἐξηγηθῇ, ἀλλ' ἡ Ἀγνή ἀπα-
μακρύνθη ἀμέσως. Ὁ κόμης ἐνευθεν εἰς τὸν Ἰωσήφ
νὰ τὸν ἀκολουθῇ καὶ μετ' ὀλίγον οἱ δύο ἐξάδελφοι
εὗρεθῆσαν μακρὰν τοῦ φρουρίου, ἐν μέσῳ ἀγροτικῆς
πεδιάδος, ἣτις τοὺς περιεκύκλωνε.

— Δὲν ἠξέυρεις με πόσον δρμὴν καὶ βίαν φθάνει εἰς
τὴν χώραν ταύτην ἢ θύελλα, εἶπε· ὁ κόμης πρὸς τὸν Ἰ-
ούλιον ὅς σπεύσωμεν λοιπὸν ἀπὸ τοῦδε νὰ ζητήσωμεν
σκέπη, διότι πρὶν παρέλθῃ ἡμίσεια ὥρα θὰ ἐκραγῇ ἐπὶ
τῶν κεφαλῶν μας.

— Καὶ πῶς; ν' ἀφῇσωμεν τὸ κυνήγιόν μας χωρὶς
νὰ φέρωμεν μαζί μας τρόπαιόν τι πρὸς ἀποδείξιν τῆς
ἐπιτηδειότητός μας; Εἰς τὸ πείσμα τῆς θυέλλης, θέλω
νὰ δεῖξω εἰς τὸ φρούριον ὅτι δὲν ἐξήλθομεν ἀπρακτοί.
Βλέπεις εἰς αὐτὸν τὸν λόφον ἐκείνην τὴν δορδάκα.

— Ναι, ἀλλὰ πολὺ φοβοῦμαι ὅτι εἶναι μακρὰν βο-
λῆς. Μολυβδόβολον μόνον ἤδυνάτο νὰ τὴν φθάσῃ. Ἀπέ-
χει τοῦλάχιστον διακόσια βήματα.

— Στοχάζεσαι ὅτι δὲν τὴν φθάνει ἡ συνήθης βολή;
— Νομίζω.

— Στοιχηματίζω τὸν ἵππον μου μὲ τὸ ἀγγλικὸν
τουφεκιδόν σου ὅτι τὴν φθάνω.

— Τὸ δέχομαι, ἀφοῦ δεικνύεις τόσην πεποίθησιν
εἰς τὴν βολὴν σου. Ἐνῷ δ' ἐκάλουν τοιουτοτρόπως, ὁ
Ἰούλιος εἶχεν ἡσυχῶς κενῶσει ἀπὸ τὴν πυρίτιδα τὸ
τουφεκιδόν του καὶ ἔβαλε σφαῖραν. Πρὶν δὲ ὁ Ἐρρίκος
τελειώσῃ τὴν τελευταίαν λέξιν του, ὁ Ἰούλιος ἐση-
μάδυσεν τὴν δορδάκα, καὶ μετὰ μίαν στιγμὴν τὸ σῶμα
τῆς ἐπῆδα ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ἀποτόμου λόφου ἐπὶ τῶν
ἄκρων αὐτοῦ, μέχρι τοῦ ἐσταμάτησεν εἰς βάτον τας-
σάρακοντα περίπου βήματα ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν.